

DIANA ÇULI
DRERI I TROTUAREVE
ROMAN

BOTIMET TOENA

Diana Çuli

Dreri i trotuareve

ROMAN

BOTIMET TOENA
Tiranë

Botuese: Irena Toçi

ISBN 978 - 99943 - 1 - 755 - 4

© Autorja *dhe* Shtëpia Botuese Toena

BOTIMET TOENA

Rr. “M. Gjollësja”, K. Postare 1420, Tiranë

Tel. +355 4 22 40 116

E-mail: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

www.toena.al

KAPITULLI I

Pasditja e shkurtër e dimrit premtonte një mbrëmje gati të kthjellët. Fred Kerni nxitonte duke u kënaqur me atë çastin e kapërcimit të muzgut në natë dhe përgjithësisht me veten. Nuk e gjente shkakun e kësaj ndjesie, që e shtynte të buzëqeshte më kot, dhe as nuk donte ta dinte.

Përshkoi bulevardin e madh prej stadiumit “Qemal Stafa”, ku sapo kishte dalë i pari nga garat e 400-metërshit në spartakiadën e Universitetit e deri te monumenti i Skënderbeut. Nuk ndjehej i lodhur dhe çanta sportive e varur në sup i dukej pendë. Sahati i madh pranë Xhamisë shënonte gjashtë e tetë minuta. Kishte kohë deri në gjashtë e gjysmë.

U kthye për në rrugën e Durrësit e ngjiti nga dy e tre shkallët e apartamentit. I ra ziles me forcë dhe padurim. Nuk kishte asnjë arsye të ngutej, por i pëlqente kjo ngasje vrapimi të papritur që i shpërthente nga i gjithë trupi dhe, siç dukej, s’kishte mbaruar me përfundimin e garave.

- Si dole? - babai la gazetën dhe e vështroi me interesim.

- I pari.

- Vërtet? Urime.

- Shumë mirë, - tha nëna. - Të paktën nuk shkuan kot gjithë ato muaj stërvitjeje.

- As që më hyn në xhep... Doja të vrapoja ca kohë dhe vrapova. Tani nuk do të merrem më me atletikë.

- Doli nga kuzhina, shkoi në banjë dhe ndezi dushin.

- Ou? Çfarë vendimi i prerë! - E motra u mbështet te dera dhe i buzëqeshi djallëzisht. Tani ajo do ta ngacmonte.

- Linda! M'u zhduk nga pamja se s'kam kohë të flas me ty.

- Më merr dhe mua me vete.

- Ku? - ai bëri sikur u habit. - Dil tani se do të lahem.

- I mbylli derën në fytyrë, u la dhe doli duke fërshëlyer.

Linda e priste në korridor, si të mos kishte lëvizur asnjë çast nga vendi.

- Mos u hiq sikur s'kupton. Unë e di ku do të shkosh sonte.

- Askund nuk do të shkoj.

- Po pse veshe këmishën dhe pantallonat e reja?

- Nuk duhet të ndërrohet njeriu pas stërvitjes?

- Këto i ke rrobat e rasteve të veçanta.

- E mirë pra. Do mblidhemi me shokë të festojmë fitoren tonë.

- Nuk do të jeni vetëm shokë. Do të shkoni te Margarita që ka ditëlindjen.

Ai u përkul të mbathte këpucët.

- Po flet kot.

- Më tha vetë Margarita. Në telefon. Më ftoi edhe mua, për inatin tënd.

- Ma lodhe mendjen, ti nuk do të vish!

- Mama! Fredi nuk do të më marrë me vete!

- Pse? - nëna u afrua. - Merre Lindën. Po s'doli me ty, me kë do të dalë?

- Nuk ka punë aty.

- Po ti pse shkon?

- Se jam i detyruar. E kam shoqe kursi.

- Derisa ajo e fton vetë Lindën...

- Nuk do të vijë dhe pikë.

- Po pse?

- Se nuk dua unë.

- Oh! - Linda vuri duart në bel dhe i doli përpara.

- Na vesh dhe xhakovento! Tra-la-la. - Ajo zuri të vallëzonte duke i zënë rrugën. - Nuk do të pyes fare ty dhe do të vij vetë. Do të vesh fustanin më të bukur që kam dhe do t'ju çudis të gjithëve, veçanërisht ato shushkat e kursit. Ik tani... Prit, prit, të ta rregulloj pak atë cullufen! Favoritet i ke të gjata! - Ai i hoqi duart, iu ngërdhesh para fytyrës dhe iku.

- Unë do të shkoj atje, - i tha Linda së ëmës, kur Fredi mbylli derën e jashtme. - Le të mos i pëlqejë atij.

- Kur të thotë "jo" yt vëlla, s'ke për të shkuar, - tha babai. - Ulu bëj mësimet.

Ajo kafshoi buzën e poshtme. Nuk duhet të qante. Duhej të mendohej pak se si t'ia bënte për të vajtur në mbrëmje. Dhe do të shkonte.

Gjithë duke u ngutur, Fredi u gjend para pallatit të Xhetit. Ai s'kishte dalë në ballkon siç e kishin lënë. Fërshëlleu dy-tri herë pjesëzën e melodisë-sinjal, derisa më në fund Xheti doli kokë pakrehur dhe i bëri

shenjë me gisht të heshte dhe të priste. Fredi mblodhi supet dhe hapi duart qortues. Njeriu nuk mund të kishte kurrë siguri me Xhet Salën, edhe sikur t'i nisej avioni për në Bombei. Tani duhej të ngujohej aty, në cep të trotuarit, me duar në xhepa, kur ai donte të lëvizte dhe të ecte. Do të priste pa asnjë dyshim rreth pesëmbëdhjetë minuta, derisa Xheti të vendoste nëse duhet t'i ndante flokët në të majtë apo në të djathtë. O shekull, tha me vete, o shekull i njëzetë, çfarë ngathtësie, çfarë gjumashërie!

Të paktën shpëtoi prej Lindës, që do ta hetonte dhe do ta bezdiste në çdo hap. Te Margarita ai duhet të shkonte vetëm, pa Lindën – bisht nga prapa. Rita. Në kujtesë i vetëtiu vegimi i trupit të saj të shkathët dhe i flokëve të dendur. E largoi këtë mendim disi drithërues sikur të mos kishte asnjë rëndësi, se asgjë nuk e vlente të merrej sadopak seriozisht.

- Futu shpejt te kthesa, - pëshpëriti Xheti që mbërriti duke dihatur përpara tij, me magnetofonin në dorë dhe me flokët e ndarë majtas. - Shpejt se do të ngjitet Monda.

Tërhoqi për mënge Fredin gjysmë të habitur e gjysmë ironik, dhe të dy u fshehën pas kthesës që merrte rruga ndanë pallatit pikërisht në çastin kur, një vajzë e re bullafiqe e flokëshkurtër, doli në trotuar dhe hodhi përreth një shikim të dëshpëruar, si të kërkonte dikë. Pastaj uli kokën dhe u fut përsëri në hyrjen prej nga kishte dalë.

- Uf! - tha Xheti. - Nuk kam parë më ngjitëse. Mezi i shpëtova.

- Edhe unë mezi i rrëshqita Lindës, - tha Fredi. - E kishte ftuar vetë Rita.

- Rita? Mos bën pjesë në ndonjë shoqatë bamirësie për motrat e vogla të shokëve të kursit?

- Nuk e di. Mundet. Rita është e zonja për gjithfarë çudish. Ikim... Shiko si po kapardiset Bim Ziu!

- Ku e ke?

- Djathtas. Para parfumerisë.

- E pashë. Bëj sikur s'e ke mendjen.

- Sigurisht. Mos na ndjek?!

- Mundet. Kthehu në rrugicë dhe dalim në rrugën "Konferenca e Pezës"... Ja, tani shih prapa... Ka njeri?

- Jo... Ia hodhëm...

- S'kam qenë asnjëherë te Rita, - tha pas pak Xheti.

- Unë deri te dera. E përcolla një natë.

- E di.

Fredi e shikoi me bisht të syrit.

- Ku e di ti?!

- Më tha Vera, - u përgjigj Xheti me sytë të ndërtesa e harkuar e Bankës Kombëtare.

Fredi nuk pyeti më "ku e dinte Vera". Vera ishte një sëmbim dhe një mundim, dhe ai nuk donte ta kujtonte. Asnjë dhe asgjë nuk kishte rëndësi.

- Do të jetë dhe ajo aty, - tha Xheti duke u shtypur midis njerëzve në autobus dhe duke u përpjekur të ishte po aq i gjatë sa Fredi.

- Kush? - pyeti duke marrë me mend përgjigjen.

- Vera.

- Ah, shumë mirë.

- Më tha dje, - tha Xheti duke arritur me sukses të zinte vend pranë dritares dhe të shpëtonte nga shtyrja e atyre që vinin te dera.

Fredi nuk foli. Autobusi u nis dhe ata të dy u përplasën me njëri-tjetrin.

- M'u duk shumë e mërzhitur...
- Mundet. Vajzat kanë më tepër faza trishtimi. U pëlqen të duken dramatike, me botë të thellë... Ki mendjen, mos thyen magnetofonin...
- Të kam zili, Fred...
- Mua? Se dola i pari në gara dhe ti i katërti?
- Se nuk të shqetëson asgjë.
- Asgjë nuk ka rëndësi.
- Kushedi sa sentimental të dukem.
- Tepër. Nuk e kuptoj as vetë pse të mbaj për shok.
- Ke nevojë për mua, kur shpirti të thahet më shumë se ç'duhet.
- Mbylle se po kthejnë kokën njerëzit. S'ke mësuar akoma të flasësh në mënyrë konspirative.
- Më duket se mbërritëm.
- Sa ajër i pastër. Tamam si pranverë.
- Nuk trishtohesh? Dikë e trishtonte ardhja e pranverës.
- Dikë e trishtonte dashuria.
- Xhet Sala! Ti e di që të tilla shprehje, sado mallëngjyese të jenë, nuk më tronditin fare.
- E di, - tha Xheti me pikëllim. - Sonte unë di shumë gjëra që s'doja t'i dija.
- Fredi i ra krahëve.
- Rri drejt! Ty nuk të shkon të përkulësh kurrizin, se je i shkurtër. Mos më imito.
- Bim Ziu! - tha Xheti me sy të zgurdulluar dhe ndaloj hapat.
- Te dera e shtëpisë së Ritës. O shekull! Ajo e ka ftuar edhe atë!
- Një mrekulli e natyrës kjo vajzë. Bota do t'i ngjante një tepsie bosh alumini pa qenien e saj.

- Prapakthehu. Unë nuk marr dot frymë në të njëjtin ajër me Bim Ziun...

- As unë. Po si t'ia bëjmë me magnetofonin? Ajo m'u lut aq shumë. Sa s'qau.

- Rita ka magnetofonin e saj.

- Ia ka marrë një kushëriri për dasmë. Nuk mundem. I kam dhënë fjalën. Ti po të duash mos eja. Unë do të sakrifikohem.

- Unë i kam dhënë fjalën se do të vija sonte, - tha Fredi mëdyshas.

- Urdhri i dytë anulon të parin. Fundja, duhet ta përballojmë Bim Ziun në fushën e betejës.

- Ide e pranueshme. Bjeri ziles.

- Bjeri ti. Unë e kam dorën e zënë.

- Vetëm njërën, megjithatë po i bie.

* * *

Linda u mbyll në dhomë dhe hapi librin e Historisë së Shqipërisë, pa e patur aspak mendjen në masat administrative dhe ekonomike të Qeverisë së Vlorës. Rreshtat lëviznin pareshtur dhe nuk kishin asnjë kuptim.

Mbylli sytë që të nguliste mirë në mendje dy paragrafë, por ata i shpëtuan dhe iu shkërmoqën në fjalëza e togfjalësja të pabindur për t'u rreshtuar në fjali të rregullta, sapo në faqen e librit nisën të shkallëzoheshin sqarimet rreth mungesës së mësuesve dhe të të ardhurve. Në histori kishte një shtatë dhe një nëntë. Në qoftë se do të merrte dhjetë në mësimin e nesërm, do të mund ta nxirrte nëntë mesataren në fund dhe kështu nuk do t'i ulej shumë mesatarja e

përgjithshme e maturës. Fizika, algjebra, trigonometria dhe kimia i dilnin pa asnjë dyshim dhjetë. E kishte keq me mësuesen e letërsisë, e cila nuk ia pëlqente hartimet dhe mënyrën e veshjes. Ishin të gjitha të dhënat se dy tetat ekzistuese në regjistër do t'i përforconte edhe një e tretë, përfundimtare. Fizkultura dhjetë. Puna prodhuese tetë, se ishte grindur me mësuesin dhe të gjithë e dinin se ai s'e shihte dot me sy, që kur ajo u tall me të gjatë shpjegimit të punës me zdrukth. Gjeografi nëntë. E dinte se nuk arrinte dot më tepër. Do ta bënte përherë një gabim: në emërtimet e lumenjve të Azisë ose në sasinë e naftës e të kromit që eksportonin shtetet e ndryshme. Rusisht shtatë. Anglisht tetë. Pra, një mesatare të nënta, rrezik tetë pikë nëntë ose tetë pikë tetë. Përfytyroi zemërimin e të atit, kur ta merrte vesh dhe rrudhi hundën, majën e së cilës e kishte të kthyer përpjetë.

Me këtë mesatare i rrezikohej hyrja në Universitet, po babai nuk e dinte se sa të vështirë e kishte ajo të bënte një hartim. Më mirë zgjidhte tridhjetë probleme trigonometrie apo mësonte formulat më të ndërlikuara kimike, se sa t'i binte ndërmend jo një metaforë por dhe krahasimi më i thjeshtë, ta zënë: “Ajo i kishte faqet të kuqe si trëndafil”. Ndërsa kur mësuesja jepte tema të tilla, si për shembull: “Kënga popullore ma gufon zemrën dhe na bën që fushat të më duken më të gjera e malet më të larta”, ajo shqyente sytë dhe mbushej me djersë, sepse një konceptim të tillë të ndryshimit të përmasave fizike nuk e kapte dot. Mësuesja i kishte vënë pesë në hartimin me këtë temë, që pastaj me ndërhyrjen e të atit ia kishte hequr dhe i kishte thënë se Linda nuk e ndjente si duhet bukurinë e këngës popullore, përderisa nuk kishte ditur të lidhte as dy fjalë rreth kësaj teme

kaq interesante. Linda nuk kishte folur. Mendoi vetëm se, po ta shihte shoqja mësuese nxënësen Linda duke hequr vallet popullore, do t'i binte infarkt nga zilia. Nuk ia kishte thënë këtë gjë, sepse ishte një vajzë e edukuar dhe sepse nuk donte të fyente njeri.

Dhe tani ishte e sigurt se të nesërmen do të merrte një notë të keqe në histori, sepse s'kishte aspak ndërmend që t'i mësonte përmendësh masat e Qeverisë së Vlorës, por donte të dilte, të ecte nëpër ajrin e ndryshuar të këtij janari të vitit 1973. Mbylli librin me një gjest të vendosur, e futi në çantë dhe u ngrit e vaji në kuzhinë.

- Mbarove kaq shpejt? - e pyeti i ati.

- Më ka mbetur dhe komenti i këngës “Tre heronjtë e Shkodrës”. Ti e di që atë s'e bëj dot mirë.

- Po si do të vesh nesër, pa u përgatitur? Prit Fredin, ta bën ai kur të kthehet.

- Kur të jem unë në gjumin e dytë. Them të shkoj te Monda. Ajo i qan komentet.

- Tani u bë vonë, - tha nëna. - Ku do të dalësh?

- Mirë atëherë. Po rri pa koment.

- Hajt nisu, - tha babai. - Merr komentin dhe mos u vono!

U buzëqeshi të dyve, hyri në dhomë, nxori me shpejtësi librat nga çanta dhe i fshehu nën dyshekun e shtratit, mori fustanin e ri, e palosi me kujdes dhe e futi në çantë, veshi këpucët lustrafin, duke menduar se ato nuk do t'i binin në sy mamasë dhe, ashtu e veshur me rroba të zakonshme siç ishte, arriti vërtet të dilte pa tërhequr vëmendjen.

- Nuk do të na lënë të hyjmë ata të dy, - i tha Monda kur u gjendën në rrugë.

- Nuk do t'i pyesim fare. A na ka ftuar vetë Margarita?
- Xheti do t'i thotë babait.
- Edhe Fredi. Po ne do të përpiqemi që ata të mos tregojnë.

- Do t'u thonë. Ke për të parë.
- Do të gjej një mënyrë, mos u mërzit.

Linda ndjehej e lehtë. Nën pardesë, fustani prej mëndafshi i fëshfërinte dhe asaj i dukej sikur ecte mbi ajër. Edhe vetë nata blu ishte e tejdukshme dhe fëshfëritëse si fustani i saj.

- Mos nxito kaq shumë, - i tha Monda. - Nuk të arrij dot.

- Je shëndoshur, dobësohu ca, - tha Linda. I vinte të buzëqeshte pa pushim, pa asnjë arsye. I buzëqeshi dhe fatorinos që i preu biletën, dhe një burri që e shtyu padashur, dhe një djali që i shkeli këmbën. Ndjente flokët që i rrëshqisnin pas qafe e mbi supë dhe i pëlqente që djemtë kthenin kokën për ta parë e që ajo bënte sikur s'i shihte shikimet e tyre.

- Dëgjohet muzikë, - tha Monda kur iu afrua shtëpisë së Margaritës. - Ç'do themi që u vonuam?

- Se shkua në bibliotekë. Aty do të rrimë vetëm një orë sa për ta plasur Fredin me Xhetin.

- Kot erdhëm, - u ankua përsëri Monda. - Do pëlcase një sherr që s'do të pushojë dhe s'do të na lejojnë të shkojmë as në mbrëmjen e maturës.

- Mos u tremb kaq shumë, dhe ti! - Linda papritur ndërroi ton dhe e kapi shoqen në bërnyll. - Shih, po vjen Vera.

Qëndruan të dyja nën strehën e një kinkalerie. Mbajtën frymën dhe i ngulën sytë vajzës së gjatë me pardesë të bardhë. Ajo ecte ngadalë si të mendohej të

hynte apo jo në atë shtëpi dhe dy-tri herë ktheu kokën pas. Drita e llambave neon i preku profilin që zbardhi si copë mermeri.

- Është shumë tërheqëse, - tha Monda. - Dhe sa e gjatë!

- Margarita është më e bukur, - tha Linda. - Ka një fytyrë si Klaudia Kardinale.

- Mua nuk më duket.

- E ke gabim. Tipa të tillë u pëlqejnë shumë djemve.

- E di, - tha Monda dhe shtroi me dorë flokët e saj gështenjë, tepër kaçurrelë, që i rrinin rrumbullak rreth kokës. - Sa do të doja t'i kisha flokët e drejtë. Kështu si i kam, nuk do të më rriten kurrë.

- Vera është e ftohtë, - tha Linda disi e menduar. - Shkojmë tani. Ajo hyri brenda.

Kaluan oborrin e vogël përpara shtëpisë njëkatëshe ku banonte Margarita dhe u zgjatën pak, për të parë a dukej gjë nga dritaret. Perdet e trasha e zinin pamjen.

Linda i ra ziles dhe atë çast e përshkoi një dridhmë e fortë. Fredi. Do ta përballonte. Ai kujtonte se ishte më i zgjuar se ajo, por nuk ishte. I ra dhe një herë tjetër dhe kësaj radhe tingëllima u dëgjua qartë. Zërat dhe zhurma u fashitën disi dhe u afruan hapa të nxituar.

- O, sa mirë bëtë! - thirri Margarita sa i pa. - Unë i qortova vëllezërit tuaj që nuk ju kishin marrë me vete. Hyni brenda. Varini këtu pardesytë.

Linda pati përshtypjen se kishte veshur një fustan të vjetër dhe se flokët e vet ishin tmerrësisht të paprekur. Monda pati të drejtë, nuk duhet të kishim ardhur, tha me vete, dhe ky pendim nuk kishte asnjë lidhje me sytë e habitur dhe të zemëruar të Fredit, por me figurën rrëzëllitëse të Margaritës, që i kapi për dore, i

tërhoqi në dhomë dhe i uli diku, në një divan të butë, pranë Moza basketbollistes, e vetmja aty nga vajzat e veshur me pantallona.

Margarita u largua dhe bashkë me të dhe përshtypja e keqe e Lindës për veten. I buzëqeshi fytyrës së vrenjtur të të vëllait që po e shihte pa ia ndarë sytë, pastaj Xhetit, të cilit i kishte mbetur pezull bobina në dorë, për nga po shpërdridhej pa rregull shiriti.

Hodhi flokët prapa supit, tendosi fustanin mbi gjunjë dhe i ra fort me bërryl Mondës.

- Mos rri turivarur, qesh pak.

- Kot sa erdhëm, - tha Monda. - Unë e di ç'do të më punojë Xheti sonte në shtëpi.

- Asgjë. Do ta rregulloj unë atë punë. Prit dhe pak.

- Kushedi sa keq dukemi ne të dyja. Shih ç'bëhet këtu.

Linda e shihte ç'bëhej. Ato ishin vërtet dy vajza tepër të reja për atë ambient universitarësh, tepër të pamësuar për të biseduar dhe tepër të pagdhendura për të ditur të visheshin bukur. Shyqyr që ishin ulur afër Mozës, e cila nuk ndriste ashtu si të tjerat.

- Merrni biskota, - tha Rita që u erdhi pranë me një aromë të lehtë rreth vetes, si një ajër krejt i veçantë, vetëm i sajë. - Dhe mos u mërzitni me Fredin dhe Xhetin. Ju kam thirrur unë.

Ajo fliste me një zë lozonjar, pak si fëmijë. Linda e kishte vënë re se kjo mënyrë të foluri ishte bërë modë, por i pëlqente vetëm kur dëgjonte Margaritën.

Rita i kërcënoi me gisht ata të dy, që heshtnin gjithë nerva. U shkoi pranë dhe u ul midis.

- Mos ma prishni ditëlindjen. A keni ardhur për mua?

- Ëhë... - tha Fredi.

- Atëherë lërini të qeta motrat tuaja simpatike. Doja unë që ato të vinin këtu.

- Ne s'thamë gjë, - tha Xheti me sytë ulur.

- Po keni varur buçkat. Rregulloje, pra, shiritin!

U ngrit përsëri dhe përsëri ajri rreth saj sikur lëvizi. Lindës iu përforcua kjo përshtypje ndoshta edhe sepse, po në atë çast, Rita u ngrit dhe u drejtua për në qoshen tjetër të dhomës, ku rrinte Vera. Xheti më në fund e ndreqi shiritin, shtypi butonin dhe filloi muzika. Lindës iu duk se Rita u mbështoll me tinguj dhe eci së bashku me ta. Vetëm ajo e kishte aftësinë për t'i mbledhur tingujt rreth vetes, si një atmosferë personale që e bënte gati të paprekshme.

E pa t'i ulej pranë dhe t'i thoshte diçka me një buzëqeshje, që i përqendrohej veçanërisht te sytë e tërhequr pakëz anash dhe në mollëzat e ngritura të faqeve. Duart i lozte pareshtur me varësen e hollë dhe të gjatë, të varur në qafë.

Vera kishte një fytyrë të qetë dhe të bardhë tej mase, të zbehtë dhe të palëvizshme, që Linda nuk ia kishte parë kurrë.

- Mua më pëlqen më shumë Vera, - i pëshpëriti Monda. - Por sonte se si duket, sikur ka humbur përnjëherësh pesë kile.

- Nuk është asgjë në krahasim me Ritën.

- Ty të pëlqejnë bukuritë e jashtme, - tha Monda. - Verës duhet t'ia kërkosht.

Linda nuk u përgjigj, sepse në atë çast e kishte hequr mendjen nga ato të dyja dhe po bluante diçka tjetër në kokë.

- Çohu, - i tha Mondës. - Shkojmë tek ata të dy.

- Je në vete? Nuk sheh ç'fytyra të nxira që kanë?

- Çohu, pra, apo do që t'u thonë prindërve!

Monda e ndoqi pas me frikë. Linda zuri vend pranë tyre, gjithnjë buzagaz. I bëri me shenjë Mondës të afrohej.

- E pe që erdha? - i tha Linda Fredit.

- Ta tregoj unë në shtëpi ty... Tani çohuni të dyja dhe zhdukuni!

- As që kam ndërmend. Do të iki kur të më pëlqejë.

- Shiko, Linda. Ngrihu dhe mos e zgjat.

- Nuk na ke ftuar ti këtu, po Margarita. S'ka ç'të duhet.

- Në ditëlindjen time Margarita tha një fjalë sa për mirësjellje, meqë ju njohu.

- Fred, pse po diskuton kaq seriozisht me tët motër? A më lejon ta marr në vallëzim? - Vilsoni qëndronte përballë tyre dhe i shkeli syrin Fredit.

- Natyrisht, shko, - i tha Fredi Lindës pa dëshirë.

- Na e shpifën këto të dyja, - tha Xheti. - Nuk mjaftonte prania e Bim Ziut.

- Ajo e imja e ka sjellë dhe tënden, jam i bindur. Do t'ia shtyp kokën. Të guxojë të më qepet herë tjetër, - dhe pa me bisht të syrit të motrën që rrotullohej me Vilsonin. I ndiqte mirë mënyrat e ndërlikuara të vallëzimit të Vilsonit, i cili herë merrte befaz një kthesë majtas, herë ia lëshonte dorën Lindës dhe e përdridhte me tjetrën, herë i dilte pak anash duke numëruar hapa të shpejtë dhe të vegjël.

- Çfarë demodeje është ky Vilsoni! - i tha Fredi. - Shih si e mban krahun lart, si në vitet '20.

- Budallë, - tha Xheti, - nuk sheh si i ka qethur flokët?...

- Është sekretar rinie. Ashtu i takon t'i mbajë.

Ndërkohë Bim Ziu kishte qëndruar para Mondës me duar në xhepa. I gjatë, i përkulur, i veshur me bluxhinse dhe me një bluzë të verdhë ku është shkruar “Coca-Cola”, duke mbllaçitur me përtësë çamçakëz dhe duke shpërndarë një gjysmë buzëqeshje. Monda ngriti sytë dhe e pa e hutuar. Xheti heshtte me sytë e ngulur në fytyrën ngacmuese të Bim Ziut.

Bim Ziu bëri një përkulje pa folur. Monda pa përsëri Xhetin.

- Nuk po ngriheni? - foli pas pak Bim Ziu. - Është muzikë e bukur, Bitëllsat.

- Jo, - tha Xheti. - Nuk do ngrihet. Ajo nuk ka mësuar ende të vallëzojë, Bim.

- Sa keq, - tha Bimi. - Humbi një rast.

U kthye dhe qëndroi përpara Verës. Fredi vuri re se fytyra e saj pësoi një ngërdheshje gati të padukshme dhe diçka i tha Bimit. Duket nuk deshi të ngrihej. Fredi mori frymë me qejf, por në atë çast ajo kapi vështrimin e tij dhe ia nguli sytë vetëm një sekondë. Pastaj u ngrit. Bim Ziu i hodhi krahun rreth belit dhe me hapa të ngadaltë e shpuri në korridorin e gjerë, ku Linda vazhdonte të rrotullohej me Vilsonin.

Mondës i vinte për të qarë. Do të kishte dashur aq shumë të kërcente, të paktën vetëm një herë.

- Bravo, Xhet, - tha Fredi, - nuk e prisja nga ty. Xheti nuk foli.

- Xhet, ndërroje pak shiritin, - thirri Rita duke hyrë me çokollata, mollë dhe dy shishe verë.

Xheti u çua dhe pas pak muzika buçiti e fortë dhe shurdhuese.

- Tani do ulemi, - i tha Vilsoni Lindës. - Ju faleminderit!

Linda i buzëqeshi e hutuar dhe mezi arriti të ulej në vend.

Dhoma dhe njerëzit i vinin rrotull.

- U lodhe? - e pyeti Moza duke e vënë njëren këmbë mbi gju, në formë këndi, njësoj si djemtë. - Unë për vete s'kam qejf fare të kërcej. Nesër kam ndeshje.

Linda s'iu përgjigj. Moza fliste më tepër me veten se sa me të dhe nuk e kishte mendjen të vërente çifthin në qoshen tjetër të dhomës, që po i tërhiqte vështrimet Lindës.

- Tani do ngrihesh me mua, Fred, - tha Rita dhe i zgjati dorën, ku u lëkund një byzylyk i verdhë.

Fredi e kapi butë për dore.

- Do kërcejmë në mënyrë klasike? - pyeti ajo.

- Si të duash, - tha Fredi.

- Nuk më pëlqen, - tha Rita. - Shih Bimin që kërcen me supe.

Bimi po hidhej me sa fuqi kishte në korridor me një vajzë tjetër, se Vera ishte ulur. Fredi pa një herë nga Linda, pastaj nga Vilsoni dhe pastaj trupin e brishtë të Ritës që lakohej sipas muzikës. Fundi me pala i mbështillej rreth këmbëve. Punë e madhe, tha Fredi me vete.

- Rita, më shpejt! - tha me gjysmë zëri. Të tëra i harroi. Asgjë dhe asnjë s'kishte rëndësi. As Vilsoni, as Linda, as Vera, as Bim Ziu, as gjithë të tjerët që ishin aty. Vetëm ajo dhe sytë e saj të qeshur, të tërhequr anash. Muzika dhe vallëzimi e futën në një marramendje të këndshme, në një si dehje të paprovuar, që me siguri ia shkaktonte ajo me afërsinë e trupit dhe me parfumin e lehtë që shpërndante.

- Të thashë? - i pëshpëriti Linda Mondës. - Tani Fredi nuk do të tregojë. Mund të ikim të qeta. Liridalja